

Joan Manuel Tresserras (Rubí, Vallès Occidental, 1955), doctor en Ciències de la Informació, professor universitari i autor de diversos estudis sobre les noves tecnologies de la informació, és el conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació de la Generalitat de Catalunya. Forma part dels consellers triats per Esquerra Republicana de Catalunya (ERC), però no n'és militant.

—Sou conseller gràcies a un partit, ERC, del qual no sou militant. Quin procés va seguir el partit a l'hora de triar-vos, i quines directrius vàreu rebre?

—Suposo que hi ha un procés intern que desconec. No l'he sabut ni l'he volgut saber. Cal recordar que ja feia anys que col·laborava amb ERC en l'elaboració de propostes en cultura i comunicació, sobretot en comunicació. Per tant, a la gent d'Esquerra no els era estrany. Em van trucar, separatament, Carod i Puigcercós, i vaig quedar amb tots dos. No va caldre cap procés previ sobre si estava disposat a seguir un ideari o un programa: el programa ja el coneixia i a més hi havia fet aportacions.

—Teníeu informació que es pensava en vós?

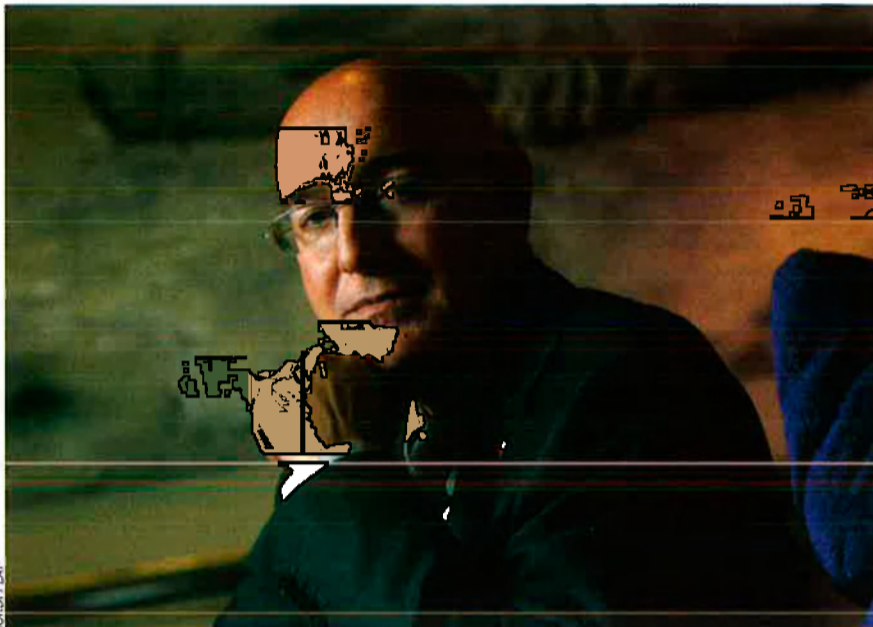
—Va ser una sorpresa. Jo comptava continuar fent de professor universitari.

—Amb el que us van dir els dirigents del partit en vàreu tenir prou per a començar a treballar?

—Vaig fer consultes d'intencions per saber quin era el pacte entre partits, entre els socis de govern. A partir d'aquí, he pogut treballar d'acord amb les idees pròpies. I estic molt content d'haver pogut formar un equip triat per mi, amb independents. És un equip de caràcter marcadament tècnic i professional, comptant amb unes complicitats bàsiques sobre el país. No crec que hi hagi cap departament amb el grau d'independència que hi ha aquí. He sentit que tenia un marge de maniobra molt gran. Quan ha calgut, he donat explicacions sobre les claus de les meves decisions.

—La vostra presència a l'acte d'Òmnium Cultural sobre l'Estatut indica que teniu l'encàrrec de fer de pont entre ERC i les entitats nacionalistes?

—No tinc cap encàrrec. Jo sóc soci

“No pensava que hauria d'apagar tants focs”

El conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació de la Generalitat de Catalunya, Joan Manuel Tresserras, no pensava que, durant els primers mesos del seu mandat, hauria de fer més aviat de diplomàtic que no pas de gestor cultural, que hauria d'apagar tants focs.

d'Òmnium. I el contingut de l'acte em semblava correcte. Hi vaig estar molt còmode i de gust. Els dirigents del partit ja es mouen confortablement en aquest ambient i no els cal ningú que faci aquesta funció de pont.

—Al marge de formar un equip, en primer lloc, i d'engegar un programa, en segon lloc, us ha calgut apagar algun foc. Per tant, dedicar-hi unes energies, i aquest temps perdut potser retardarà l'aplicació del programa.

—Jo crec que no l'ha de retardar. Ara bé, a la pràctica és veritat que introdueixen unes distorsions que t'obliguen a deixar de prestar atenció, de moment, a coses que a la llarga poden ser més importants, tot i que quan hi ha un foc és que el problema és greu. Efectivament, no em pensava que n'hi hagués tants. Això és una cosa nova per a mi. Vols tenir moments de pausa per a observar el futur amb més tranquil·litat. Vinc de la universitat i això ho trobo a faltar. Reconec que de tant en tant m'agradaria consultar bibliografia i parlar amb tranquil·litat amb gent experta, per fer-me un criteri que em permetés d'assajar solucions més sofisticades, i evitar el dilema del sí o no, blanc o negre. Perquè a vegades la solució millor és el matis o la via intermèdia. Però això no és fàcil. Sí que hi ha un pèl massa

d'incendis, però és la realitat i s'ha d'afrontar com ve.

—**El primer va ser...**

—L'anunci que al cap d'un mes tancaria Ràdio 4 i s'acabaria la desconnexió de RTVE a Sant Cugat. Amb una bona sintonia amb la Presidència es van fer els passos necessaris i quan tothom ho donava per perdut vam aconseguir una pròrroga. Crec que els vam convèncer. El procés és obert però ja s'ha pogut reorientar l'afer. No hi ha cap solució final, però sí diverses propostes que han estat ben rebudes. Amb aquestes grans empreses no hi ha solució final, sinó vies de solució. I el que podem fer des d'aquí és llançar propostes i complicitats, i, finalment, algun recurs.

—**Alguna proposta?**

—Que des de Sant Cugat, que caminaria cap a l'especialització, TVE emeti un canal digital en català, 24 hores, i per a tot l'Estat. I en producció, comptar amb el centre per a millorar la producció àudio-visual catalana.

—**I en el cas de la ràdio?**

—La solució no és tan perfilada perquè la vinculem a un replantejament de l'oferta pública a Catalunya. Tenim la promesa que l'Estat hi mantindrà la plantilla i les emissions en llengua catalana. Ara hem de procurar que, en comptes de fer una programació redundant, sigui complementària. I així completem l'oferta.

—**L'altre foc ha estat el dels repetidors de TV3 al País Valencià. El conseller català de Cultura i Mitjans de Comunicació pot resoldre, o ajudar a resoldre, el problema?**

—Sí, jo crec que sí. Immediatament ens vàrem posar en contacte amb el govern valencià. En el primer moment costa que hi hagi voluntat de diàleg. Finalment, s'avenen a parlar-ne, i demanen alguna contrapartida al ministeri. Les converses amb el conseller Rambla han tendit a accelerar l'acord de reciprocitat i donar garanties que estarem en condicions d'assumir la recepció immediata del Canal 9; i, alhora, que, mentre durin les negociacions no hi haurà cap intervenció sobre els repetidors. Aquest compromís no s'ha formulat perquè hi ha resolucions judicials, no sempre coincidents. Però no hem perdut el contacte. L'única solució és l'acord entre els governs en l'aplicació de la reciprocitat, com hem fet amb el

govern balear, per passar d'analògic a digital. Josep Piqué, president del Partit Popular de Catalunya, ens hi ha ajudat. És una qüestió d'una gran complexitat. TV3 es veu al País Valencià perquè hi ha gent que va tenir l'audàcia de pensar que això era important i necessari. I que era legítim. I ho va fer en unes condicions que el marc legal no preveia. Això vol dir que les fórmules i les connexions han estat condemnades a una certa provisionalitat. No ha tingut estabilitat legal ni un marc de garanties ben cobert.

—**La millora de les relacions amb el govern valencià forma part dels objectius del vostre departament?**

—És un dels nostres objectius. Independent de qui governi a cada territori, és inacceptable que hi hagi una discordança entre Catalunya i els altres territoris. Hi ha cultura i llengua compartides, denominacions a banda. I, a més a més, una xarxa d'interessos econòmics

“Treballant junts amb els País Valencià i les Illes Balears, som una gran potència.”

i de cooperació, entre empreses públiques i privades, extraordinari. Crec que l'acord és possible. Hem de ser molt ambiciosos. Junts som una gran potència. Separats, no ho som tant. Si el pont aeri en comptes d'anar a Madrid anés a València, les coses serien diferents. És una qüestió importantíssima, capital. Fonamental.

—**Com es concretaria aquest objectiu, en el sector cultural i àudio-visual?**

—D'entrada amb la reciprocitat. Un cop hi és, proposar polítiques de coproducció és més fàcil. Ara no hi ha cap emissora que emeti per a Catalunya, les Illes i el País Valencià. El canal de Sant Cugat en català pot incloure les varietats de les Illes i el País Valencià, amb redaccions a València i a les Illes. El camp de cooperació és amplíssim. Per exemple, la producció de pel·lícules i sèries per a televisió es podrien coor-

dinar entre la televisió del País Valencià i TV3. Cal que en aquesta negociació de reciprocitat puguem crear l'àmbit de cordialitat per fer projectes més ambiciosos. I veure si entre tots som capaços de provocar un tomb. A tots els interessa molt.

—**Cap a on camina la política del Departament pel que fa al llibre en català?**

—Primer hem establert un diàleg bastant fluid amb el sector, del món editorial als llibreters i, pel que fa als autors, amb la Institució de les Lletres Catalanes. Ara ens cal tenir un coneixement més acurat del sector. Possiblement disposarem d'un llibre blanc.

—**Podeu avançar-ne algunes línies bàsiques?**

—Una és que hem d'aconseguir desplaçar l'accent de la producció cap a la promoció, amb una presència més consistent del llibre català en els punts de venda. En segon lloc, que els mitjans públics i els privats estiguin més atents als llibres produïts a Catalunya i al llibre en català, i també a la nostra tradició clàssica. També creiem que hem de trobar maneres d'intervenir en les compres de llibres per a biblioteques. Ens proposem de revisar els criteris actuals, i progressar cap a un replantejament del paper de les biblioteques i els continguts que posen a disposició de la gent.

—**Amb quins objectius?**

—Les biblioteques no són ludoteques i han de tenir garantida, a més de l'assaig i el pensament, la presència del canó literari en llengua catalana i el de literatura universal; si hi és, traduïda al català.

—**Hi ha un dèficit escandalós?**

—Escandalós no ho voldria dir, perquè ens calen més dades. Però sí que sembla que hi ha camp per córrer.

—**Heu hagut d'intervenir gaire en la preparació de la presència catalana a la líria del llibre de Frankfurt?**

—Hi ha hagut alguns focus de conflicte, però una mica exagerats. La meua feina ha estat desfer malentesos i crear un clima de serenor. Crec que el lideratge de Bargalló ha donat una empenta a l'Institut Ramon Llull. L'equip anterior s'ha mantingut. I la feina del Departament ha estat de garantir que tot anava endavant.

Lluís Bonada